Što nije u redu s pobožnošću Božanskom Milosrđu koja potječe iz objava sestri Faustini Kowalskoj

Papu Pija XII. kad mu je ova pobožnost privukla pozornost nisu toliko zabrinule pripadne joj molitve koliko okolnosti ukazanjâ s. Faustini i sadržaj tih ukazanja. Naime zabrinule su ga tobožnje Isusove riječi poljskoj redovnici i ono što joj je naš Gospodin navodno naložio da objavi. Stoga je ovu pobožnost, uključujući Faustinine zapise, stavio na *Index librorum prohibitorum*, crkveni popis zabranjenih knjiga. Taj popis više ne postoji, otkako ga je Pavao VI. formalno ukinuo 14. lipnja 1966., što je u jednu ruku šteta, ali u drugu: da još postoji, bio bi zaista pregolem, s obzirom na to da se gotovo svemu što se danas piše može naći zamjerki sa stajališta katoličke vjere.

Dakle Pio XII. uvrstio je spise s. Faustine na *Indeks*, to će reći: smatrao je da bi njihov sadržaj mogao katolike odvesti u zabludu ili na stranputicu. A potom, u vrijeme pontifikata Ivana XXIII., spise o Božanskom Milosrđu zasnovane na objavama s. Faustini dvaput je osudio Sveti oficij, koji se danas zove Kongregacija za nauk vjere. To tijelo pod izravnom je papinom upravom i zaduženo je za čuvanje čistoće katoličkog nauka, te bdije i nad spisima koji se raspačavaju unutar Katoličke crkve. Ako papa želi ispraviti mišljenje vjernikâ o nekoj temi, obično to čini preko Kongregacije za nauk vjere. Prema tome možemo smatrati da njezini proglasi, izjave i dokumenti potječu od samog pape.

Prvu od dviju osuda Sveti je oficij donio na zajedničkoj sjednici 19. studenog 1958. Izjava je sadržavala tri zaključka o štovanju Božanskog Milosrđa proizišlom iz objava s. Faustini:

1. Nema dokaza o nadnaravnom porijeklu ove pobožnosti.
2. Ne treba ustanoviti nikakav blagdan Božanskog Milosrđa.
3. Zabranjuje se širenje slike i spisa posvećenih ovoj pobožnosti.

Dakle bilo je zabranjeno čak i objavljivanje slike Milosrdnog Isusa.

Svi smo vidjeli tu sliku, makar u prolazu, i mogli bismo je prepoznati. Ona kao da je imitacija slike Presvetog Srca Isusova, imitacija s jednim nedostatkom: ne vidi se Srce koje nas je toliko ljubilo da se dalo našim grijehom izraniti i probosti kako bi nas od njega otkupilo. Taj je nedostatak znakovit, jer pobožnost Božanskom Milosrđu proistekla iz objava s. Faustini podrazumijeva očekivanje bezuvjetnoga Božjeg milosrđa, ne zahtijevajući od nas nikakvu pokoru, nikakvo sudjelovanje u Kristovu ispaštanju za naše grijehe. Takva je pobožnost svjetovna, pa nije čudno što se, u duhu idolopoklonstva, onima koji budu štovali sliku Milosrdnog Isusa obećava pobjeda nad neprijateljima već u ovom životu.

Svoju drugu uredbu o štovanju Božanskog Milosrđa nadahnutom objavama s. Faustini Sveti je oficij objavio 6. ožujka 1959. U njoj opet zabranjuje da se širi slika Milosrdnog Isusa i spisi s. Faustine o čašćenju Božanskog Milosrđa, a kaže se i da je na biskupima da odluče o tome kako ukloniti one slike Milosrdnog Isusa koje su već izložene za javno štovanje.

Dvojica papa dakle snažno su opomenula vjernike na duhovnu opasnost od ove pobožnosti. Pio XII. stavio ju je na *Indeks*, a Ivan XXIII. dvaput osudio preko Svetog oficija. No onda ju je ponovo lansirao Ivan Pavao II., koji je već u prvoj godini svojeg pontifikata pokrenuo postupak za kanonizaciju s. Faustine te za ustanovljenje blagdana Božanskog Milosrđa. Na Bijelu nedjelju, 30. travnja 2000. proglasio je s. Faustinu sveticom, a Bijelu nedjelju Nedjeljom Božanskog Milosrđa. I kako se ne zabrinuti zbog toga, pogotovo znamo li da je 30-40 godina prije s. Faustine jedna druga poljska redovnica, Marija Franciska Kozłowska, u istom gradu (Płock) primila objavu "božanskog milosrđa", u skladu s kojom je sa svećenikom Janom Kowalskim osnovala pokret mariavitâ. Ubrzo je Kozłowsku i Kowalskog papa Pio X. izopćio, a njihova sekta najprije se priključila starokatolicima, ali su je poslije čak i oni izopćili, zbog "mističnih zaruka" njezinih svećenika sa "sestrama". Jana Kowalskog je na čelu mariavitske "Crkve"

naslijedila njegova žena, "biskupica". Sjedište je mariavitske sekte grad Płock s mariavitskom katedralom – "Hramom milosrđa i ljubavi", grad u kojem su objavu o "božanskome milosrđu" primile i s. Marija Franciska Kozłowska i s. Faustina Kowalska, zbog čega su se mariaviti veoma obradovali crkvenom priznanju ove druge objave, smatrajući ga neizravnim priznanjem one prve.

Preuzetnost u spisima s. Faustine

(nekoliko primjera)

S. Faustina 2. listopada 1936. piše da joj se ukazao Gospodin Isus i rekao: "Sada znam da me ljubiš ne zbog mojih darova i milosti, nego jer ti je moja volja draža od života. Zato se sjedinjujem s tobom tako prisno kao ni s jednim drugim stvorenjem."

Naš Gospodin da se sjedinio sa s. Faustinom prisnije nego s bilo kojim drugim svecem, pa tako i Blaženom Djevicom Marijom, Bezgrešnom?! Kako je s. Faustina mogla misliti da joj je to kazao Gospodin?

Ona piše da joj se Isus 23. svibnja 1937. obratio ovim riječima: "Predragi biseru moga Srca!" No teško možemo povjerovati da bi se Krist Kralj, gospodar svega stvorenja, služio takvim sladunjavim rječnikom.

On joj 26. ožujka 1937. navodno kaže: "Vidim da je tvoja ljubav nadasve čista, čistija od anđeoske, tim više što ustraješ u borbi. Radi tebe blagoslivljam svijet." Međutim, s iznimkom Blažene Djevice Marije, ljudi nisu bezgrešni, pa stoga ni sposobni ljubiti čistije nego anđeli. A što se blagoslova svijeta tiče, valja ipak imati na umu da je dvije godine poslije izbio drugi svjetski rat.

S. Faustina tvrdi da je 4. veljače 1935. čula u duši glas: "Od danas više se ne boj Božjeg suda, jer tebi neće biti suđeno." A znamo da osim Blažene Djevice Marije nitko nije slobodan od Božjeg suda, bilo pojedinačnog bilo općeg.

Kad se pak u travnju 1938. povodom proglašenja Andrije Bobole svetim s.

Faustina rasplakala jer njezin red nije dao ni jednu sveticu, navodno joj je Isus rekao: "Ne plači. Ti si ta svetica." I tako opet podupro njezinu taštinu, a ne poniznost.

A što reći o dogodovštini s hostijom koja iz svetohraništa skoči Faustini u ruke pa ju ona vrati u svetohranište, i tako tri puta? Ili o hostiji koja je svećeniku dok je dijelio pričest ispala pa ju je Faustina pričuvala i čula u sebi glas: "Htio sam boraviti u tvojim rukama, a ne samo u tvom srcu."

Vidimo dakle da Crkva nije bez razloga bila odbacila pobožnost Božanskom Milosrđu zasnovanu na objavama što ih je primila s. Faustina. A zašto je tu pobožnost Ivan Pavao II. onako zdušno promicao, možda ćemo lakše shvatiti u svjetlu Faustinina zapisa riječî Milosrdnog Isusa o Poljskoj: da je posebno zavolio tu zemlju i da će ju bude li mu poslušna uzvisiti u njezinoj snazi i svetosti, te će iz Poljske proizići ona iskra koja će svijet pripremiti za konačni dolazak Sina Božjeg. U toj iskri možda je Ivan Pavao II. mislio da prepoznaje sebe? Ali Milosrdni Isus koji se ukazivao s. Faustini: je li to stvarno bio Isus?

Znamo da se sam đavao prerušuje u anđela svjetla, a katkad i u Svjetlo od Svjetla te nam obećava božansko milosrđe, zato da bi nas oslobodio *za* grijeh, a ne *od* grijeha.